

MORT EN DIRECTE A LA CATIFA VERMELLA

Festival cinematogràfic de Venècia

No repetirem avui la llista de víctimes palestines per un o altre motiu, arma de foc, gana, manca de serveis sanitaris... El món sencer ha vist les imatges del genocidi amb resultat ambivalent. El crit contra Netanyahu creix però alhora la pell dels ciutadans es va endurint. Ens acostumem a la tragèdia massa fàcilment. A vegades però un fet aïllat aconsegueix polaritzar tot l'horror contingut i esdevé símbol.

A Venècia es va presentar “La veu de Hind Rajab”. Una barreja de pel·lícula, documental, testimoni d’una part de la família de la petita Rajab demanant auxili mentre eren assassinats per l’exèrcit d’Israel. No cal veure la pel·lícula. Hem vist imatges de ben segur més fortes que aquestes però si cal escoltar amb atenció les veus de les nenes demanant auxili. És la seva veu, la seva angoixa, el seu dolor. No han mort sis o set membres d’una família anònima, han matat a una part de la família de Rajab, la nena que amb veu tremolosa

demana auxili.

El que vingui després de la catifa vermella, la roda de premsa, els premis o l’ovació dedicada al film, anirà deixant pas la comercialització de la cinta, a reportatges preparats pel reconeixement de la directora o dels càmeres, per negocis més propers als guanys que a la justícia que ens tornaran a endurir la pell. Però cada vegada que escoltem aquella veu, renaixerà una protesta. És el poder de la imatge, del directe, de l’impacte i ho serà pels segles.

Netanyahu anirà a l’infern etern per aquesta veu.

Desolador que la sensibilitat humana per mostrar-se, necessiti de víctimes amb carnet d’identitat. Una llàstima que tinguem una memòria i una imaginació tan curta per no recordar gravat a pedra, el genocidi que s’està cometent. En tot cas, els símbols sempre seran benvinguts i necessaris i si neixen a la catifa vermella de Venècia, encara millor.

TOTS ELS CADÀVERS PORTEN A VENÈCIA